

Betvøelse er det største Onde, over hvilket den gjængældende Retfærdighed raader, hvortil kommer, at det til Grund for en saadan Bestemmelse liggende Princip umulig consequent lader sig gennemføre paa hele Straffelovens Omraade.

Til 8de Kapitel.

(Om Straffskyldens Forældelse).

Medens der vel i ikke saa Tilfælde er foresrevet særegne relative Præscriptionsterminer for Forsøgningen af private Forbrydelser, see D. L. s 1—14—1, Frd. 25. Marts 1691 § 17, 30. Jan. 1807 § 13, 8. Jan. 1810 § 22, 13. Decbr. 1837 § 6, 20. Mai 1840 § 36 L. 10, Mai 1864 § 64, L. om Eftertryk m. v. af 29. Decbr. 1857 § 22, kjender den nugældende danske Strafferet ikke til nogen Præscription eller Forældelse af Strafsansvaret i egentlige criminelle Sager jvfr. Grundlovsforordningen i Pl. 25. Januar 1816. Ikke bestomindre har det saavel i den nærværende som i den tidligere Kommission været Gjenstand for omhyggelig Overveielse, om der ikke maatte være Anledning til i den nye Straffelov at indføre en saadan Forældelse af Straffskylden under visse Betingelser, navnlig paa Grund af den almindelige Stemning, der synes at have gjort sig gjældende derfor i den nyere Tid, hvorom flere fremmede Straffelove bære Vidnesbyrd. Man er imidlertid kommen til det Resultat, at det ikke kan tilraades at indføre nogen almindelig Præscription af Straffskylden. Dette Resultat støttes ikke fortrinnsvis eller væsentlig paa de mange practiske Ulemper, som Bestemmelsen om en saadan Præscription ved Anvendelsen i det virkelige Liv vilde kunne medføre, skjøndt de kunne være betydelige nok, idet der ikke blot vilde kunne møde Tvivl om, hvorvidt den bestemte Præscriptionsfrist virkelig var forløben efter Forbrydelsens Udøvelse, fornemmelig med Hensyn til de forskjellige Maader, hvorpaa man kan deeltage i en Forbrydelse, saavel som om, hvorvidt Betingelsen for Straffløshed, nemlig det senere førte ustraffelige Levnet, virkelig er tilstede, men det

derhos; forsaavidt Straffefriheden betinges af, at Straffen for Forbrydelsen, efter dennes almindelige Besskaffenhed eller i det enkelte Tilfælde, ikke vilde overskride en vis Størrelse, i mangt et Tilfælde først efter en mere eller mindre vidtgaaende Undersøgelse vilde være muligt at afgjøre, om Straffskylden maatte anses for bortfalden, medens det dog skulde være Meningen, at den Paagjældende ikke blot skulde fritages for Straffen, men ogsaa den hele criminelle Undersøgelse undgaaes, ligesom det endelig ikke uden Tvivl kunde synes stødende, om Sagens Forsøgning skulde bortfalde mod en Person, for hvis Deeltagelse i en grov Forbrydelse der under den paabegyndte Undersøgelse maatte fremkommet fuldt Beviis, navnlig naar Sagen ikke bestomindre vilde være at forfølge imod andre Medskyldige, enten fordi disse — t. Ex. paa Grund af Gjentagelse — kvalificerede sig til en lidt høiere Straf, eller fordi Præscriptionsterminen for deres Vedkommende først begyndte at løbe fra et lidt senere Tidspunkt, paa Grund af, at deres Deeltagelse i Forbrydelsen først da fandt Sted. Forsaavidt Retfærdighed eller Villighed virkelig talte for at lade Strafsansvaret bortfalde paa Grund af den lange Tid, der maatte være hengaaet efter Forbrydelsens Udøvelse, maatte man see til at komme ud over disse practiske Ulemper saa godt og saa vidt som muligt. Men Hovedhensynet for Kommissionen har været det, at det i og for sig slet ikke kan anses begrundet i Retfærdighed eller stemmende med Vigtigheden af, at Straffelovens Autoritet hævedes, at den, der har forbrudt sig imod Straffeloven, skulde blive fri for Ansvar derfor, fordi han har vidst i længere Tid at unddrage sig Retfærdighedens Arm. Det er aabenbart, at det ene Moment, der pleier at tages i Betragtning som Grund til at lade Forsøgningen bortfalde, naar en meget lang Tid er hengaaet, efterat Forbrydelsen blev begaaet, nemlig at Sagens Undersøgelse derved er bleven i høi Grad vanskeliggjort og at navnlig Beviset for den Paagjældendes Skyld er blevet usikkert, slet ikke indeholder noget Argument for Strafsansvarets Forældelse som principmæssig, eller for at den paagjældende Forbryder, naaget det er muligt at faae Sagen tilbørlig undersøgt og hans Skyld tilstrækkelig